

Умр барои инсон хадяи нотақрори илохист, ки арзиши онро ба ягон ганчинаи олам мукоиса карда намешавад. Ин неъматӣ бебозгашт ба он хотир дода мешавад, ки дар ин муддати кутоҳ аз зебоиҳои олам баҳра бардорем, олами зиндагии ҳудро бо зебоиҳо оро диҳем, ба кадри ҳар як наздикони ҳуд бирасем бо тафохур аз Ватани озоду маҳбуб зиндагонӣ намоем. Бо чашмони ҳуд гувоҳем, ки Тоҷикистони маҳбуб дар замони Истиқлолият ба чӣ дастовардҳои беназир ноил гардиду сарвари он чӣ ҷонбозиҳоро аз сар гузаронид, то Ватан обод бошаду ҳалқаш дилшод. Ҳалқи тоҷик аз азал мардуми бо нағну баор ва дорои тамаддуни воло будааст. Аммо имрӯз чӣ шуд, ки он арзишҳои меънавии ҳудро аз даст дода истодаем?! Тамоми бузургони ниёконамон таълимоти диниву дунявиро дар ҳадди воло аз ҳуд карда буданду дар ин шоҳроҳ ба макони амн расида. Албатта буданд дар ҳар давра замон шахсиятҳои манқурти ҷомеа, ки оромии мардумро ҳалалдор менамуданд, аммо на ба он ҳадде, ки имрӯз «фарзанди Ватан» зидди модар-ватани ҳуд тег қашида истодааст. Аз ҳисоби надоштани маълумоти кофӣ имрӯз фирефтаву бозичаи ифротгароёнӣ ҳориҷа гаштаанд. Аламовар он аст, ки дини поки Исломо никоб намуда, зери Ҳизби наҳзати Ислои амалҳои ифротӣ намуда истодаанд. Гӯё бо ин амали ҳуд Чаннати охиратро ба даст меоварда бошанд. Кӣ қас бо вайрони қардани Чаннат (Тоҷикистони азиз) чаннати дигарро обод ва ё ба даст оварда бошад. Ҳол он ки қандин асрҳо пеш Ҳаким Умар Ҳайём гуфта буд:

Май бихӯр, мусхаф бисӯз, оташ андар Каъба зан,

Соқини бутхона бошу мардумозорӣ нақун.

Оё он ифротгароён андешае надоранд, ки бо ин амали мардумозоронаи ҳуд қандин модаронро бефарзанд, бародарро бе бародар, фарзандро бе падар, қандин хонаи ободро валангор менамоянду боз ризояти Ҳудро ба даст меоранд. Ҳаргиз на!

Аъзои гурӯҳи «Созанда», омӯзгори Коллеҷи омӯзгории н. Зафаробод Игамова Ирода